

רבי שמעון היה הולך לטבריה, והיו עמו רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא. בין כך ראו את רבי פנחס שהיה בא. כיון שהתחברו באחד, ירדו וישבו תחת אילן אחד מאילני ההר. אמר רבי פנחס, הרי ישבנו, מאותם דברים מעלים שאמה אומר בכל יום אנו רוצים לשמע.

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית א) וילך למסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי. וילך למסעיו? למסעו צריך להיות! מה זה למסעיו? אלא שני מסעות הם, אחד שלו ואחד של השכינה, שהרי כל בן אדם צריך להמצא זכר ונקבה כדי לחזק האמונה, ואז השכינה לא נפרדת ממנו לעולמים.

ואם תאמר, מי שיוצא לדרך שלא נמצא זכר ונקבה, השכינה נפרדת ממנו? בא ראה, מי שיוצא לדרך יסדר תפלה לפני הקדוש ברוך הוא כדי להמשיך עליו שכינת רבונו עד שלא יצא לדרך, בזמן שנמצא זכר ונקבה. כיון שסדר תפלתו ושבחיו ושכינה שורה עליו - יצא, שהרי השכינה הוזדווגה עמו, כדי שימצא זכר ונקבה. זכר ונקבה בעיר, זכר ונקבה בשדה. זהו שפתוב (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.

בא ראה, כל זמן שכן אדם מתעכב בדרך, [בכל כחו] צריך לשמר מצעו כדי שהזיווג העליון לא יפרד ממנו, וימצא פגום בלי זכר ונקבה. בעיר צריך כשנבקתו עמו, כל שפן כאן שזיווג העליון נקשר בו. ולא עוד, אלא שהזיווג העליון היה

רבי שמעון היה אזיל לטבריה, והיו עמיה רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא. אדהכי חמו ליה לרבי פנחס דהיה אתי. כיון דאתחברו כחדא, נחתו ויתבו תחות אילנא חד מאילני טורא. אמר רבי פנחס הא יתיבנא, מאלין מלי מעלייתא דאת אמר בכל יומא בעינא למשמע.

פתח רבי שמעון ואמר (בראשית יג) וילך למסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי. וילך למסעיו, למסעו מיבעי ליה. מאי למסעיו. אלא תרין מטלנין אנון. חד דידיה וחד דשכינתא. דהא כל בר נש בעי לאשתפחא דכר ונוקבא בגין לאתקפא מהימנותא. וכדין שכינתא לא אתפרשא מגייה לעלמין.

ואי תימא מאן דנפיק לאורחא דלא אשתכח דכר ונוקבא, שכינתא אתפרשא מגייה. תא חזי, האי מאן דנפיק לארחא יסדר צלותא קמי קדשא בריך הוא. בגין לאמשכא עליה שכינתא דמריה עד לא יפוק לארחא בזמנא דאשתכח דכר ונוקבא. כיון דסדר צלותיה ושבחיה ושכינתא שרייא עליה יפוק. דהא שכינתא אזדווגת בהדיה. בגין דישתכח דכר ונוקבא. דכר ונוקבא במתא. דכר ונוקבא בחקלא. הדא הוא דכתיב, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.

תא חזי, כל (דף נ"א) זמנא דכר נש אתעכב באורחא בעי לנטרא עובדוי. בגין דזווגא עלאה לא יתפרש מגייה וישתכח פגים בלא דכר ונוקבא. במתא אצטריך כד נוקביה עמיה, כל שפן הכא דזווגא עלאה אתקשרת ביה. ולא עוד אלא דהא זווגא עלאה נטיר ליה בארחא ולא מתפרשא

מנייה עד דיתוב לבייתה.

בשעתא דעאל לבייתה בעא לחדתא
דבייתהו (בייתה). בגין דדבייתהו גרמא
ליה ההוא זווגא עלאה. פיון דאתא לגבה
בעי לחדתא לה בגין תרין גוויני. חד בגין
חדותא דהיא זווגא חדוותא דמצוה היא
וחדוותא דמצוה חדוותא דשכינתא איהו.

ולא עוד אלא דאסגי שלום סתם (לתתא) (ג"א
לאתתא) הדא הוא דכתיב, (איוב ה) וידעת פי
שלום אהלך, ופקדת נוך ולא תחטא. וכי אי
לא פקיד לאתתיה חטא איהו. הכי הוא ודאי.
בגין דגרע יקר זווגא עלאה דאזדווגת ביה
ודבייתהו גרמא ליה. וחד דאי מתעברא
אתתיה זווגא עלאה אריקת בה נשמתא
קדישא דהאי ברית אקרי ברית דקדשא ברין
הוא. ועל דא בעי לכוונא בחדוותא דא כמה
דבעי בחדוותא דשבת (דאנון חכימין) דאיהו זווגא
דחכימין. ועל דא וידעת פי שלום אהלך
דהא שכינתא אתיא עמך ושריא בביתך. ועל
דא (איוב ה) ופקדת נוך ולא תחטא. מאי ולא
תחטא. לשמשא קמי שכינתא חדוותא
דמצוה.

בגוונא דא תלמידי חכמים דמתפרשן
מנשייהו כל אנון יומין דשבתא בגין
לאתעסקא באורייתא. זווגא עלאה אזדווג
בהו ולא מתפרשא מנייהו בגין דישתכח דכר
ונוקבא. פיון דעאל שבת בעיין תלמידי
חכמים לחדתא לדבייתהו בגין יקר זווגא
עלאה. ולכוונא לבייהו ברעותא דמאריהון
כמה דאתמר.

בגוונא דא, האי מאן דאתתיה ביומי מסאבו
דילה ונטיר לה פדקא יאות. כל אנון
יומין זווגא עלאה אזדווג בהדיה דישתכח

שומר אותו בדרך ולא נפרד
ממנו עד שישוב לביתו.

בשעה שנכנס לביתו צריך
לשמח את אשתו (ביהו), משום
שאשתו גרמה לו אותו זווג
עליון. פיון שבא אליה, צריך
לשמח אותה משום שני טעמים.
אחד משום חדות אותו זווג,
חדות המצוה היא, וחדות
המצוה חדות השכינה היא.

ולא עוד, אלא שמרבה שלום
סתם [למשה] [ג"א לאשה]. זהו שכתוב
(איוב ה) וידעת פי שלום אהלך
ופקדת נוך ולא תחטא. וכי אם
לא פוקד את אשתו זה חטא? כף
זה בודאי! משום שגורע כבוד
זווג העליון שהזדווגה בו ואשתו
גרמה לו. ואחד - שאם אשתו
מתעברת, הזווג העליון מריק
בה נשמה קדושה, שהרי הברית
הזו נקראת ברית הקדוש ברוך
הוא. ועל זה צריך לכונן בחדונה
זו כמו שצריך בחדות השבת (של
אותם חכמים), שהוא זווג החכמים.
ועל זה וידעת פי שלום אהלך,
שהרי השכינה באה עמך ושורה
בביתך. ועל זה (שם) ופקדת נוך
ולא תחטא. מה זה ולא תחטא?
לשמש לפני השכינה חדות
המצוה.

כמו זה תלמידי חכמים
שפורשים מנשותיהם כל אותם
ימי השבוע [כדי להתעסק
בתורה, הזווג העליון נזדווג בהם
ולא נפרד מהם כדי שימצא זכר
ונקבה. פיון שנכנסת שבת,
צריכים תלמידי חכמים לשמח
את נשותיהם משום כבוד הזווג
העליון, ולכונן לבם ברצון רבונם
כמו שנאמר.

כמו זה מי שאשתו בימי
טמאתה ושומר אותה פראוי, כל
אותם הימים הזווג העליון
מזדווג עמו שימצא זכר ונקבה.